

7. Zarzut siódmy został oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.

Pozwana dopuściła się naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że: a) nie usiłowała ona osiągnąć zgodnego z prawem celu polegającego na przekształceniu gospodarki w niskowęglową, charakteryzującą się wysoką opłacalnością w zakresie efektywności kosztów i umożliwiającą sektorom o dużej intensywności energetycznej na inwestycje w opłacalność energetyczną w miejsce przenoszenia ich produkcji do krajów trzecich; b) nałożyła ona na wyłączone sektory nadmierny ciężar, podczas gdy mniej restrykcyjne rozwiązania (takie jak ustalenie maksymalnych poziomów pomocy czy też mechanizmów warunkowości) pozwoliłyby na osiągnięcie celów zaskarżonego aktu w co najmniej taki sam sposób; oraz c) ujawniła ona istotne szczegóły swej oceny kwalifikujących się sektorów dopiero cztery dni przed publikacją zaskarżonego aktu w dniu 25 września 2020 r., czyli nieco ponad trzy miesiące przed końcem obowiązywania ówczesnych wytycznych dotyczących systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS). Efektem tego pozwana dopuściła się naruszenia art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 317, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 322), po zmianach.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Car-Master 2/Komisja

(Sprawa T-743/20)

(2021/C 72/40)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Car-Master 2 sp. z o.o. sp.k. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: M. Miśkiewicz, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 7369 final z dnia 22 października 2020 r. w sprawie AT.40665 – Toyota;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej interpretacji i niewłaściwego zastosowania art. 13 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1/2003 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) (¹).

— Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że sprawa nie została rozpatrzona przez polski organ ochrony konkurencji w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Otóż skarżąca złożyła zawiadomienie o podejrzeniu stosowania praktyk ograniczających konkurencję do prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „prezesem UOKiK”). Organ ten odmówił jednak podjęcia kroków przewidzianych w przepisach prawa oraz dokonania oceny kwestionowanych działań, powołując się na nieposiadanie wystarczającej ilości informacji, i wezwał skarżącą do dostarczenia informacji. Jednocześnie sam organ nie podjął żadnych działań celem ich uzyskania, a ciężar dowodowy przerzucił w całości na skarżącą. W związku z tym działanie organu nie kwalifikuje się jako „rozpatrzenie sprawy” w rozumieniu komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (²) oraz orzecznictwa Sądu. Dlatego też Komisja niesłusznie oparła się na art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, aby odrzucić skargę. Skarżąca dodaje, że wskutek odrzucenia skargi przez Komisję sprawa nie zostanie rozpatrzona przez żaden organ, co w istocie stoi w sprzeczności z motywem 18 rozporządzenia nr 1/2003.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, wynikającego z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

- Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że nie ma możliwości skorzystania z uprawnień przysługujących jej na podstawie art. 41 ust. 1 karty, gdyż żaden organ nie podjął się rozpatrzenia jej sprawy. Nie ma ona możliwości działania, ponieważ, po pierwsze, przepisy krajowe nie przewidują możliwości odwołania się od odmowy podjęcia kroków prawnych przez prezesa UOKiK. Po drugie, Komisja uchyliła się od rozpatrzenia sprawy, błędnie przyjmując, że już ją rozpatrzone. Wskutek tego zamknięto skarżącą drogę do dochodzenia swoich praw. Skarżąca precyzuje, że Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich okoliczności danej sprawy i nie zbadała starannie sytuacji skarżącej. Według skarżącej Komisja powinna była dokładnie zbadać, czy i jak sprawa została rozpatrzona, a zatem starannie przeanalizować działania krajowego organu ochrony konkurencji. Komisja zaniechała tego obowiązku, a zatem nie wywiązała się z obowiązku należytej staranności, wynikającego z prawa do dobrej administracji. Komisja nie wypełniła też obowiązku wynikającego z art. 105 ust. 1 traktatu FUE. Nie wzięła ona bowiem pod uwagę okoliczności, że w razie odrzucenia przez nią skargi sprawa potencjalnego naruszenia zasad konkurencji pozostanie niewyjaśniona, gdyż organ krajowy jej nie rozstrzygnął.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

(²) Dz.U. 2004, C 101, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Jakeliūnas / ESMA

(Sprawa T-760/20)

(2021/C 72/41)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Stasys Jakeliūnas (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: adwokat R. Paukštė)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że dokonana pismem ESMA22–105–1261 z dnia 30 października 2020 r. odmowa uwzględnienia przez ESMA wniosku strony skarżącej z dnia 30 września 2020 r. o wszczęcie dochodzenia w sprawie ewentualnej manipulacji na rynku (zwanego dalej „wnioskiem”) jest bezzasadna;
- nakazanie ESMA ponownego rozpatrzenia wniosku;
- obciążenie ESMA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Podstawą zarzutu pierwszego jest to, że:

- przepisy ustanowione w dyrektywie 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) obejmują wyszczególnione we wniosku potencjalne naruszenia;
- dyrektywa ta od chwili jej przyjęcia była przedmiotem koordynacji i nadzoru na szczeblu Unii. Jest to także przewidziane w dyrektywie Komisji 2003/124/WE (²);